

El pecat de la carn

Joan F. Mira

Supose que vostès han llegit als diaris la confessió que l'abbé Pierre ha fet a un amic periodista, Frédéric Lenoir, director del *Monde des religions*, en un llibre d'entrevistes que, segons la premsa francesa, és una petita joia de saviesa i d'humanitat. L'abbé Pierre, ell mateix, com el germà Roger de Taizé però d'una altra manera, ha dut una vida llarguissima plena d'humanitat i de saviesa. Acollir els dissortats, donar menjar als qui no en tenen, somriure als tristos, practicar totes les obres de misericòrdia i les benaurances que predicà Jesús un dia memorable. L'abbé Pierre, per tant, és un exemple superior de virtuts, és un sant. Però encara que, viu o mort, realitze tants miracles com sant Vicent Ferrer –i en tot cas algun més que el fundador de l'Opus Dei, cosa no gens difícil– és un sant que no serà mai canonitzat. Pel simple fet que, segons ell mateix confessà, en el curs d'una vida tan santa ha cedit alguna vegada a la crida de la carn. “*Il m'est arrivé de céder à la force du désir de manière passagère*”, ha explicat delicadament, modestament. Afirmar, tanmateix, que mai no ha tingut una relació regular, que no ha permès que el desig sexual prengués arrels, perquè això l'hauria portat a viure una relació duradora amb una dona, cosa que no podia ser. Però allò que l'autoritat competent no li perdonarà mai és que haja conegut “l'experiència del desig sexual i la seua molt rara satisfacció”. L'abbé Pierre té noranta-tres anys, és un vellet eixut i venerable, una icona intocable, un home de fidelitat irreprotxable envers l'església, però ara, potser ja tan a prop de la mort, reconeix honestament que, en algun cas, ha cedit a la força del desig. I no serà mai sant oficial. Sant popular sí, perquè ja ho és en vida, que és quan els sants es guanyen el crèdit dels fidels i la glòria. Però sant proclamat al Vaticà, de cap manera. La relació amb el Déu que dóna gruix i sentit a la seua vida, és certament cosa seua, oculta i misteriosa, i és del tot cert que aquest Déu no ha hagut de perdonar-li uns actes que la saviesa altíssima no considera pecat. El papa i els cardenals, els arquebisbes, bisbes, canonges i capellans, frares i monges, predicadors i fidels de missa i rosari, catecismes i sermons, tractats de teologia moral, manuals de confessors, tothom i tots els llibres, afirmen que la carn és pecat substancial, pecat per ella mateixa. I sense condicions ni reduccions, com explicava la doctrina cristiana al col·legi: tot, la mínima fantasia consentida, la mínima carícia, el mínim gest, era pecat mortal, causa certa de la condemna divina i de les flames eternes de l'infern.

Encara que, com Dante Alighieri manifesta en la *Comèdia*, el pecat de la carn és el més lleu, el més allunyat de Satanàs, i els condemnats apareixen al cercle superior de l'infern, no als cercles més profunds. Allà hi ha Paolo i Francesca, i altres parelles dissortades que, com l'abbé Pierre, van cedir, encara que fóra un sola vegada, a la força del desig. Al Vaticà, però, no han llegit Dante ni tenen el cor ple de saviesa i d'humani-

tat com l'abbé Pierre. Hi han celebrat un sínode de bisbes, i han reafirmat la doctrina de la castedat obligada dels clergues: no hi haurà capellans casats simplement perquè la carn és lletja, per a la jerarquia. No hi ha raó teològica que sostinga l'absurda pretensió, no hi ha recurs a la vida dels apòstols ni dels primers cristians, ni a l'Evangelí ni a cap revelació divina. Potser a sant Agustí, que va fundar la teoria funesta. I els capellans podran pecar d'enveja i d'avarícia, de gola o de supèrbia, però de carn no mai: això és incompatible amb la doctrina. Déu no hi entra per res, no hi té res a veure, no ha dit res sobre el tema. I al fons de l'infern, en aquell estany congelat on els condemnats només trauen el cap sobre el glaç, hi ha els pecadors de traïció i de supèrbia, que són els pecats més propers a la condició satànica. Viatjant per aquells fondals, hi trobaríem bisbes i papes i polítics i molta gent de l'estil dels qui fa pocs dies s'han manifestat a Madrid per allò de l'església i de la religió. No hi trobaríem l'abbé Pierre, poden estar-ne segurs.

“L'abbé Pierre té noranta-tres anys, és un vellet eixut i venerable, una icona intocable, un home de fidelitat irreprotxable envers l'església, però ara, potser ja tan a prop de la mort, reconeix honestament que, en algun cas, ha cedit a la força del desig. I no serà mai sant oficial. Sant popular sí, perquè ja ho és en vida, que és quan els sants es guanyen el crèdit dels fidels i la glòria. Però sant proclamat al Vaticà, de cap manera”